

Arrest

nr. 186 841 van 16 mei 2017
in de zaken RvV X en RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2016 (zaak nr. 198 246).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 23 december 2016 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. 198 258).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. PAESHUYSE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 198 246 en nr. 198 258 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij dient te oordelen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 198 258.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 198 246.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Uryakhel (district Paghman, provincie Kabul). U bent een Pashtoun van etnische origine. Uw moeder is Tadzjiekse. U verklaart zeventien jaar oud te zijn. U zat in de tiende graad toen u Afghanistan diende te verlaten.

U woonde samen met uw ouders en vijf zussen. Waar zij momenteel zijn, weet u niet. Uw vader kwam aan de kost als landbouwer en taxichauffeur. Ten tijde van het communistische regime werkte hij bij de politie. Hij was bijvoorbeeld in de provincie Ghazni waar hij Taliban, criminelen en drugssmokkelaars arresteerde. Hij werkte ook een tijd in de gevangenis van Puli Charkhi (Kabul).

Een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kregen jullie een brief van de Taliban. In deze brief vroegen zij aan uw vader om hen te helpen middels het geven van een militaire training. Aan u werd gevraagd zich aan te melden in een madrassa. U zou daar islamitisch onderricht krijgen, waarna u zou worden ingezet in de strijd tegen de buitenlanders. U zou mogelijks ook een zelfmoordaanslag moeten plegen. Jullie gingen niet in op de eisen van de Taliban. Er kwamen nog één of twee dreigbrieven die uw vader aan de malik doorspeelde. U weet niet of deze iets ondernomen heeft. Uw vader werd ook geregeld telefonische bedreigd en blokkeerde zijn nummer. Vervolgens belden zij u. Steeds opnieuw eisten zij de medewerking van u en uw vader. Bovendien wilden zij ook dat uw zussen aan leden van de Taliban zouden worden uitgehuwelijkt. Toen u ook uw telefoonnummer afsloot, kreeg u bedreigingen via Facebook. Men verweet u nog dat u de Taliban op de sociale media beledigde. U kreeg nog een dreigbrief. Op 19 assad 1394 (komt overeen met 10 augustus 2015) hebben de Taliban dan jullie huis omsingeld en aangevallen. U kon ontsnappen en ging naar het huis van uw oom. Die bracht u de volgende dag naar het huis van een vriend van uw vader die in Hussainkhel woont. U bleef daar nog tot 30 sumbula 1394 (21 september 2015). Vervolgens verliet u Afghanistan met de hulp van een smokkelaar. Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 14 december 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt geviséerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsbewijs (taskara), de taskara van uw vader, een schoolrapport van de achtste graad, een vaccinatiekaart, een diploma van uw vader, een attest in verband met zijn werkzaamheden voor de Afghaanse politie, een dreigbrief van de Taliban, een brief waarin aangifte wordt gedaan van de aanval van 19 assad 1394, een print van de bedreigingen die u op Facebook kreeg, een DVD met daarop een audiofragment van een dreigtelefoon van de Taliban en filmpjes in verband met verschillende incidenten die in Paghman gebeurden, een medisch attest dat aangeeft dat u nierproblemen heeft en een attest waaruit blijkt dat u met mentale problemen kampt.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 22 maart 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting is. Dat u op 21 oktober 1998 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u het tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u en uw familieleden problemen met de Taliban hebben gekend.

Zo is het zeer weinig aannemelijk dat de Taliban iemand als uw vader zouden hebben gevraagd om een militaire opleiding te geven. Ten eerste blijkt dat uw vader niet eens een militair geweest is. U verklaart en toont middels het voorleggen van een aantal documenten aan dat uw vader eertijds voor de politie werkte. U stelt dat zijn rang die van sarman (kapitein) was (CGVS, p.6). De informatie geeft aan dat dit zeker geen topfunctie was; hogere graden zijn luitenant, kolonel en generaal. U verklaart voorts dat uw vader in de provincie Ghazni werkte en er personen arresteerde. Hij zou ook commandant zijn geweest in de gevangenis van Puli Charkhi (CGVS, p.6, 7). Het is niet aannemelijk dat de Taliban iemand met dergelijk profiel persé zouden willen inlijven en diens zogezegde kennis zodanig hoog zouden inschatten. Immers, uit uw verklaringen is niet gebleken dat uw vader zich ooit bekwaamde in het geven van militaire opleidingen. Bovendien en niet in het minst is het zo dat uw vader zijn werk voor

de overheid al bij de machtsovername door de Taliban, nu ongeveer twintig jaar geleden, vaarwel zegde. Sindsdien zou uw vader zich hebben beziggehouden met landbouw en personenvervoer (CGVS, p.7).

Als u wordt gevraagd hoe dergelijk iemand van waarde zou kunnen zijn voor de Taliban, blijft u bijzonder vaag. Gevraagd op welk gebied uw vaders expertise dan zo waardevol was, zegt u dat hij u dat niet heeft verteld (CGVS, p.7). U verklaart dat uw vader de Taliban moest leren met een wapen om te gaan en te schieten, dat hij wist hoe een groep te organiseren en klaar te maken voor een gevecht. U voegt er aan toe dat u alleen die informatie heeft en dat u niet weet wat de eisen van de Taliban waren (CGVS, p.9). Het is niet aannemelijk dat de Taliban, waarvan de modus operandi en de guerrilla tactiek bovendien niet te vergelijken valt met die van de politie van het communistische regime, in uw vader een militair instructeur zouden zien.

Voorts geconfronteerd met de bedenking dat de Taliban mensen die geassocieerd kunnen worden met het regime van Najibullah eerder verafschuwen en dat omgekeerd ook mag worden verondersteld dat uw vader een groepering als de Taliban eerder zal haten dan ermee te sympathiseren, zegt u dat dit inderdaad zo is (CGVS, p.9). Hoe dergelijk samenwerkingsverband er dan in de praktijk zou uitzien, kan ook u in het geheel niet verduidelijken. Dat de Taliban zouden vertrouwen op iemand die volgens u in het verleden veel mensen van de Taliban arresteerde en in de gevangenis liet opsluiten (CGVS, p.7), is om bovenstaande redenen niet geloofwaardig.

Verder heeft u verklaard dat u zelf werd opgeroepen om, na een opleiding in een madrassa, de Taliban te vervoegen. U kon evenwel niet zeggen naar welke madrassa u dan zou moeten gaan, noch kon u verduidelijken of de Taliban personen uit uw eigen regio waren of veeleer uit bijvoorbeeld Pakistan kwamen (CGVS, p.12). Nochtans zou een neef van uw vader met deze mensen hebben onderhandeld (CGVS, p.10, 11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt bovendien dat de strijdende partijen in Afghanistan diverse methodes hanteren om strijders te rekruteren. Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering en dat er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Het gebruik van directe dwang (een directe of indirecte bedreiging van een persoon of zijn naasten om een individu te dwingen tegen zijn wil mee te vechten) is eerder uitzonderlijk en dan nog beperkt tot gebieden die onder de controle of sterke invloed van de Taliban staan, wat in Paghman zeker niet het geval is. Dat u in navolging van uw vader door de Taliban zou zijn bedreigd, is ook hierom niet geloofwaardig.

U stelt voorts dat de Taliban u zouden hebben gevisieerd nadat u hen op Facebook beledigde. Gevraagd wanneer u zich in negatieve bewoordingen over de Taliban uitliet, beweert u dat u dit al voor de problemen met de Taliban deed. Uit uw Facebookprofiel blijkt evenwel dat u pas op 7 september 2015 een eerste "opinie" over de Taliban postte. Later volgden nog meer dergelijke posts, zoals op 18 september 2015 (drie dagen voor uw vertrek uit Afghanistan), toen u de Taliban "the wild" noemde. Dat dit alles pas vlak voor uw geplande uitreis uit het land gebeurde, is veelzeggend. Het is bovendien niet aannemelijk dat u dergelijke uitlatingen zou publiceren, net in een periode waarin u en uw familieleden uit vrees voor de Taliban ondergedoken zouden hebben geleefd. Dat u zelf niet goed meer lijkt te weten waar u was toen u op uw Facebookaccount uw mening over de Taliban gaf (CGVS, p.13), is overigens veelzeggend. U stelt dat u in Paghman toegang tot het internet had, terwijl u in september al geruime tijd in Hussainkhel zou hebben verbleven.

Nog andere verklaringen bevestigen dat er geen geloof aan uw verklaringen kan worden gehecht. Zo beweert u dat gewapende leden van de Taliban het huis omsingelden en aanvielen. Dat u in dergelijke omstandigheden via een raam en een muur zou zijn ontsnapt, is opnieuw zeer ongeloofwaardig. U stelt voorts dat u 's anderendaags naar een vriend van uw vader in Hussainkhel vluchtte. Hoewel u daar nog bijna anderhalve maand zou hebben gewoond, heeft u geen idee in welk district van Kabul Hussainkhel gelegen is (CGVS, p.11). Dit is opmerkelijk, te meer u in die periode blijkbaar over een vlotte internetverbinding (u kon filmpjes streamen) kon beschikken en dus niet kan worden gesteld dat u daar een geïsoleerd bestaan kende of verstoken bleef van elke vorm van informatie.

Verder is het merkwaardig dat zowel u, uw vader als uw zussen bedreigd werden maar dat enkel u de regio diende te verlaten. U beweert dat ook uw familieleden na de aanval van het huis vertrokken zijn (CGVS, p.5, 12), wat in tegenstrijd is met uw verklaringen van 21 april 2016. Ten overstaan van de DVZ zei u dat zowel uw moeder, uw vader als uw vijf zussen nog in Uryakhel woonden (verklaring DVZ, punt 13, 17). Bovendien weigert u tijdens het gehoor voor het CGVS te verduidelijken waar uw familie dan zou verblijven. U stelt dat zij net als u zijn weggegaan uit Uryakhel maar verklaart niet te weten waarheen. Welke sindsdien hun verblijfplaats(en) is of zijn, zegt u niet te weten (CGVS, p.4-5, 11-12). Dit is geheel ongeloofwaardig. Immers, na het incident zou u nog bijna anderhalve maand in Hussainkhel hebben gewoond en zouden er in die periode contacten met uw familie, die uw reis regelde, geweest zijn (CGVS, p.11). Verder heeft u verklaard dat u maandelijks met uw familie

telefoneert maar dat zij weigeren te zeggen waar zij verblijven (CGVS, p.5). Er kan niet worden ingezien waarom uw familieleden hun actuele verblijfplaats zouden verzwijgen. Dat zij u zouden willen behoeden voor bijkomende zorgen (CGVS, p.16), biedt hiervoor geen afdoende argumentatie, te meer dergelijke handelswijze veeleer zou impliceren dat u met nog grotere onzekerheid geconfronteerd wordt. Als u verder gevraagd wordt wie u alle neergelegde documenten verstuurd, zegt u dat uw vader dit zes maanden geleden deed maar blijkt dat u de enveloppe heeft weggegooid (CGVS, p.5). Dit is merkwaardig, daar de gegevens van de afzender, in casu uw vader, meer duidelijkheid zouden kunnen verschaffen over de verblijfplaats van de persoon in kwestie. Nogmaals blijkt dat u geen duidelijk zicht wil bieden op de actuele situatie van uw familie. Gevraagd of u geen informatie zou kunnen verkrijgen via uw Facebookvrienden die veelal in Kabul lijken te wonen, antwoordt u dat u niet weet waar zij zijn. Zo is er ene Q.M., van wie u een foto te zien kreeg waar u ook op staat, met wie u al een jaar geen contact meer zou hebben (CGVS, p.14). Dit is dan weer in tegenstrijd met de informatie die bij het administratief dossier gevoegd werd en waaruit duidelijk blijkt dat u op 10 juli 2016 nog een bericht postte op de tijdlijn van Q.M.. Dat u ook via uw vriendenkring geen verdere informatie zou hebben ingewonnen over het wedervaren van uw familieleden, om wie u zo bezorgd zou zijn, is eveneens opmerkelijk.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat de door u ingeroepen asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te wijzigen. Uw taskara, het schoolrapport en uw vaccinatiekaart dienen uw beweerde minderjarigheid te bevestigen en blijken bijgevolg weinig geloofwaardige stukken. Wat dit betreft, moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. De vaststelling dat u komt aanzetten met de originele taskara van uw vader en dat hij dit identiteitsdocument blijkbaar niet nodig heeft, bevestigt het relatieve karakter van deze documenten. De dreigbrief en de petitiebrief die aan het district gericht werd, kunnen uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. De DVD die u heeft afgegeven, blijkt onleesbaar. Wat betreft het audiofragment dat hierop zou staan en dat moet bewijzen dat u telefonisch bedreigd werd, dient te worden opgemerkt dat eender wie dit kan hebben ingesproken. De print van de bedreigingen die u op Facebook zou hebben gekregen, overtuigt evenmin. Opnieuw kan worden opgemerkt dat eender wie een profiel kan aanmaken en dergelijke zaken kan posten. De vaststelling dat u deze bedreigingen voor de aanval van 10 augustus 2015 situeert terwijl deze in werkelijkheid op 27 september 2015 gepost werden (CGVS, p.13), bevestigt overigens eens te meer het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag.

De medische documenten tonen aan dat u zowel fysische (nierproblemen) als mentale klachten (slaapstoornissen, huiltbuien, suïcidegedachten, angstklachten) heeft. Wat dit betreft, merkt het CGVS op dat u niet heeft aangetoond dat deze problemen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische klachten dient u zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken maar verwijst enkel naar enkele filmpjes die u van het internet haalde, die op de onleesbare DVD zouden staan en waaruit moet blijken dat er enkele incidenten (een aanval op een school, een geval van seksueel misbruik en de arrestatie van enkele Daesh leden) waren in Paghman. Dat u in geval van terugkeer naar Paghman een reëel risico loopt, wordt hiermee niet aangetoond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending “van o.a. artikel 48 e.v. van de Vreemdelingenwet betreffende het vluchtelingenstatuut en het artikel 62 van de

vreemdelingenwet van 15 december 1980", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Bij de uiteenzetting van de feiten stelt verzoeker als volgt:

"Verzoeker is een etnische Pashtoun, afkomstig uit Uryakhel gelegen in district Paghman, provincie Kabul in Afghanistan. Hij heeft de Afghaanse nationaliteit. Hij woonde samen met zijn ouders en zijn 5 zussen. Hij was 17 jaar toen hij Afghanistan verliet. Hij volgde les op school en zat in de 10de graad. (stuk 2) De vader werkte als landbouwer en taxichauffeur en was een ex-officier bij de overheid. (stuk 3 en 4) Hij werkte in het verleden o.a. als politieagent in de provincie Ghazni waar hij Taliban, criminelen en drugsmokkelaars arresteerde. Hij werkte ook een tijdje in de gevangenis van Pull Charki in Kabul, waar hij de functie van commandant uitoefende.

Ongeveer een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan zijn aanhangers van de Taliban zijn vader benaderd met het verzoek hen te vervoegen en de leden van de Taliban militair op te leiden. Zij stonden er daarnaast op dat Verzoeker zich zou aansluiten bij de Taliban en dat hij naar de Madrassa zou gaan. De vader van verzoeker heeft dit geweigerd.

Een neef langs vaderszijde, de heer B.M. (roepnaam: S.) heeft volgens verzoeker contacten met de Taliban. Hij is ook dorpshoofd in Uryakhel. De vader van verzoeker heeft zijn neef gecontacteerd in verband met de bedreigingen. Deze neef, de heer B.M. stelde voor aan te sluiten bij de Taliban en stelde bovendien voor om onderhandelingen te voeren voor verzoeker om een loon af te dwingen. Hetgeen de vader van Verzoeker weigerde.

De taliban eiste vervolgens \$ 200.000. Eerst werd verzoeker zijn vader telefonisch bedreigd, als een gevolg hiervan heeft hij zijn telefoon moeten afsluiten. Toen zijn vader niet langer bereikbaar was via zijn telefoon, zijn de bedreigingen tegen verzoeker gestart. Nadien heeft men ook dreigbrieven gestuurd.

"hoofding: Islamitsche Emiraten van Afghanistan,

(datum:) 10/5/1394 (1 augustus 2015)

Aan de zoon van Z., bewoner van Pagman District, Uryakhel dorp

De taliban van de Islamitische Emiraten van Aghanistan nodigen u uit en wordt deze brief gestuurd.

Stop met studeren en sluit je bij ons aan om jihad te verrichten op de ongelovigen (Buddisten) Er is twee weken tijd om je vrijwillig aan te sluiten. Nadien volgt de dood.

Ondertekend door M., uitnodigingsdienst Taliban" (stuk 5 – vrije vertaling)

De Taliban gaf twee weken de tijd om in te gaan op hun eisen, zo niet zouden zij het huis van verzoeker en zijn familie aanvallen.

In de nacht van 10 augustus 2015 op 11 augustus 2015 werd het huis van verzoeker. Er werd s'nachts op de deur geklopt waarbij de vader van Verzoeker de deur opende. Er werd gevraagd waar verzoeker was. De vader van verzoeker weigerde op deze vraag te antwoorden waarop gewapende mannen hem aanvielen. De Moeder van verzoeker heeft verzoeker vervolgens aangemaand het ouderlijk huis te verlaten en te vluchten zodat de Taliban hem niet zouden vinden.

Verzoeker heeft nadien van zijn familie vernomen dat andere dorpelingen zijn tussengekomen om het geweld te stoppen. De vader van verzoeker heeft klacht neergelegd bij de politie.

"Aan het hoofd van het district Paghman, zie mijn identiteit hierboven, ons huis werd omsingeld door onbekende gewapende mensen. Na een tijd kwam er hulp van de dorpelingen en de veiligheidsdiensten, we werden gered. En dan waren er verschillende bedreigingen. Ze vroegen aan mijn zoon M. om bij de Taliban te gaan, ze vroegen geld voor hun zaken, dan waren we verplicht om ons huis te verlaten. Mijn zoon is uit het land weggevlucht. We vragen u naar onze toekomst, we hebben uw medewerking nodig. Bedankt." (stuk 6)

Achterkant: "20/5/1394 (datum: 11 augustus 2015) Politie van Paghman. Volgens de applicatie, neem de nodige stappen. (ondertekend door) A.H.A.K., hoofd van het district." (stuk 6, pagina 2)

Op Verzoeker is in het midden van de nacht naar zijn oom gevlucht in Kampani en hij werd nadien naar de heer R., een ex-collega, van zijn vader gebracht in Hussainkel. Dit was ook een ex-generaal tijdens het regime van de vorige president. Verzoeker werd nadien nog steeds bedreigd door de Taliban via facebook. (stuk 10)

Zijn vader organiseerde de reis van verzoeker en verkocht zijn wagen om deze reis te betalen. Verzoeker reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk, Duitsland naar België. Op 10 december 2015 heeft hij asiel aangevraagd in België."

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"**Doordat** de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat:

- Dat verzoeker niet de waarheid zou verteld hebben over zijn leeftijd en bijgevolg leidt zij hieruit af dat verzoeker zou gelogen hebben betreffende zijn leeftijd;

- De asielaanvraag leugenachtig is omdat verzoeker niet weet waar zijn ouders op dit ogenblik verblijven.
- Niet alle bewijsstukken van verzoeker in aanmerking dienen te worden genomen voor de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker;
- Het CGVS alle bewijsstukken als vervalst beschouwd omdat deze afkomstig zijn van Afghanistan omdat er een hoge graad van corruptie in het land bestaat.

Terwijl

1. Uit de leeftijdsbeslissing van de dienst Voogdij niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker gelogen heeft over zijn leeftijd.

Het CGVS oordeelt in zijn beslissing dat:

[...] (Beslissing CGVS d.d. 23 november 2016, p. 2)

De volledige leeftijdsbeslissing die genomen werd door de dienst Voogdij luidt dan ook als volgt:

“overwegende dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidt: “Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met **een redelijke zekerheid** dat Uryakhel Milad op datum van 11-01-2016 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is.” (beslissing Dienst Voogdij d.d. 22 maart 2016, stuk 12)

Er staat bijgevolg geenszins vast dat verzoeker gelogen heeft over zijn leeftijd (!). Het leeftijdsonderzoek stelt enkel vast dat de kans groot is dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. (stuk 13) Het sluit **op geen enkele manier uit** dat verzoeker jonger is dan 18 jaar. Zij kan dan ook op geen enkele manier besluiten dat verzoeker zou hebben gelogen.

De analyse van het CGVS waarbij zij vaststelt dat verzoeker gelogen zou hebben betreffende zijn leeftijd is incorrect. Dat het CGVS deze lijn doortrekt naar de overige verklaringen van verzoeker en het gehele asielrelaas onderuit haalt omdat verzoeker gelogen zou hebben over zijn leeftijd is een foute en incorrecte analyse van CGVS.

2. Uit het feit dat verzoeker de verblijfplaats van zijn ouders niet kent, CGVS niet zonder meer kan afleiden dat er geen dreiging bestaat voor verzoeker.

Het is opvallend dat CGVS zeer veel belang hecht aan het feit dat verzoeker niet weet waar zijn ouders en zijn familie verblijven. Het CGVS haalt het hele feitenrelaas van verzoeker onderuit omdat hij geen weet heeft van de verblijfplaats van zijn ouders. Terwijl het CGVS hier niet noodzakelijkerwijs uit kan afleiden dat er zich geen bedreiging voordoet voor verzoeker in zijn thuisland.

[...] (citaat beslissing CGVS d.d. 23 november 2016, stuk 1)

Omwille van de problemen met de taliban leeft de familie van verzoeker ondergedoken. De familie neemt met hem contact op. In het begin van zijn verblijf in België nam de familie 1 à 2 maal per week contact met hem op. De laatste vier maanden is het contact met de familie van verzoeker steeds vermindert. (stuk 7)

Verzoeker weet bijgevolg niet waar zijn familie op dit ogenblik verblijft.

De CLB-arts waar verzoeker contact mee heeft via de school, bevestigt de verklaring van verzoeker.

[...]

Het CGVS geeft daarenboven aan dat er een tegenstrijdigheid zou zijn tussen de verklaringen van verzoeker tijdens het gesprek bij het CGVS en tijdens het gesprek bij het DVS. Uit de documenten blijkt echter dat tijdens het gesprek bij DVZ enkel de verblijfplaats van de familieleden werden gevraagd. Verzoeker heeft louter geantwoord dat “de normale verblijfplaats” van zijn familieleden in Uryakhel, Afghanistan is. Hij had geen idee waar zijn familie zich op dat ogenblik bevond. Dergelijke verklaring wordt door het CGVS uit zijn context getrokken en kan vervolgens niet worden beschouwd als een tegenstrijdigheid.

Uiteraard informeert verzoeker niet open en bloot op facebook naar de verblijfplaats van zijn familieleden, gelet op het feit dat zij ondergedoken zijn, zou hij zijn familie hierdoor in gevaar kunnen brengen.

Verzoeker kent niet de volledige voorgeschiedenis van zijn ouders, dit is perfect normaal, daarenboven is het ook perfect normaal dat ouders hun kinderen proberen te beschermen. De analyse van het CGVS dat er geen dreiging zou bestaan bij terugkeer van Verzoeker naar Afghanistan omwille van het feit dat hij de verblijfplaats van zijn familie niet kent is dan ook incorrect.

3. CGVS rekening dient te houden met alle bewijsstukken van een asielzoeker voor de beoordeling van de asielaanvraag.

In de beslissing van 23 november 2016 blijkt dat CGVS geen rekening heeft gehouden met de videobestanden die verzoeker op een DVD had geplaatst, noch met een audiobestand van een dreigetelefoon die verzoeker ook op een DVD had geplaatst. Het CGVS verwerpt deze bewijsstukken om de redenen dat de DVD onleesbaar zou zijn en daarenboven omdat een dreigetelefoon, net zoals alle andere stukken in het dossier, vals zou zijn.

[...] (beslissing 23 november 2016, stuk 1)

Verzoeker stelt vast dat het CGVS het onnuttig achtte om alle bewijsstukken in aanmerking te nemen voor de beslissing. Verzoeker acht het daarenboven onwaarschijnlijk dat de DVD met de audiobestanden onleesbaar zou zijn.

Het CGVS dient rekening te houden met alle bewijzen die worden neergelegd door de asielzoeker. Volgens het KB van 3 juni 2003 volstaat het dat de Commissaris-generaal de relevante elementen van de voorgelegde stukken nagaat om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Verzoeker stelt vast dat dit in zijn dossier geenszins gebeurde.

4. Het CGVS beschouwt alle bewijsstukken als vervalst omdat deze afkomstig zijn van Afghanistan en als argumentatie louter verwijst naar de corruptiegraad binnen Afghanistan, nochtans is dit op basis van vaststaande rechtspraak incorrect.

[...] (beslissing 23 november 2016, stuk 1)

Het CGVS kan niet zonder meer afleiden dat alle stukken van verzoeker vervalst zijn omdat zij afkomstig zijn uit Afghanistan. Het loutere feit dat in een land een hoge graad van corruptie heerst is op zich onvoldoende om te kunnen concluderen dat deze documenten geen bewijswaarde hebben. (RvV 8 januari 2015, www.rvv.be)

Daarenboven besluit het CGVS tot de ongeloofwaardigheid van verzoeker omdat hij de originele taskara van zijn vader zou neerleggen. Het CGVS leidt hieruit af dat de taskara wel vervalst moet zijn, aangezien er geen enkele reden zou zijn waarom de vader van verzoeker een originele taskara zou neerleggen. Bijgevolg oordeelt zij zonder meer dat alle stukken van verzoeker dan wel vervalst moeten zijn...

Verzoeker was ten eerste verbaasd toen het CGVS deze vraag stelde. Hij had zijn familie gevraagd zoveel mogelijk originele documenten over te maken en had bijgevolg niet bij deze vraag stilgestaan. Blijkbaar heeft de commissaris generaal niet grondig gekeken naar de taskara van de vader van verzoeker, het betreft echter een kleurenkopie van de taskara en het is absoluut geen origineel document. Dit blijkt uit het feit o.a. uit de foto die geprint is en niet werd vastgemaakt op de taskara zoals bij een originele versie.

Het CGVS heeft geen gegronde reden om aan te nemen dat de bewijsstukken van verzoeker vervalst zouden zijn. Zij dienen bijgevolg in overweging te worden genomen ter staving van de asielaanvraag van verzoeker.

5. De vluchtelingenstatus (minstens de subsidiaire beschermingsstatus) dient aan verzoeker te worden toegekend.

We kunnen concluderen dat het CGVS de informatie betreffende de familie van Verzoeker en de zagezegde valse documenten essentieel achtte bij het beoordelen van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming. Ongeloofwaardige bewijzen en de verblijfplaats van de familieleden maken – althans voor de CGVS - de kernelementen uit in deze asielpcedure.

Op basis van de aangebrachte bewijsstukken (stukken 2-6; 10 en 14) staat het onmiskenbaar vast dat het CGVS zijn boekje te buiten is gegaan betreffende de bewijsstukken. Deze stukken bewijzen immers dat verzoeker, gelet op zijn herkomst en politieke overtuiging, een groot risico op vervolging en ernstige schade loopt en nood aan bescherming heeft. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dit reëel risico op ernstige schade bestaat erin dat de Taliban, waarvan het CGVS erkent dat zij in zijn regio actief zijn, hem verplicht zich in te schrijven bij een Madrassa – een praktijk die door de taliban wordt aangewend om jongeren te rekruteren – hetgeen opnieuw wordt erkend door het CGVS-, zich bij hen aan te sluiten en militaire training te volgen en dat verzoeker in geval van weigering dit met zijn leven zal moeten bekopen, zoals wordt beschreven in de dreigbrieven en de dreigtelefoon.

Bovendien is verzoeker het slachtoffer van het feit dat een familielid (namelijk de neef van zijn vader) een actief lid van de Taliban is, waardoor de taliban vanzelfsprekend op de hoogte is van zijn terugkomst en het risico op vervolging en ernstige schade omwille van mishandelingen, slagen en verwondingen exponentieel stijgt, met het risico dat dit leidt tot de dood.

Verzoeker heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan deze schendingen van de rechten van de mens. Verzoeker heeft ten gevolge hiervan medische problemen en diende hiervoor reeds te worden opgenomen in het ziekenhuis. (stuk 9.3) Ook de schoolarts van het CLB bevestigt in haar schrijven dat zij een reële angst opmerkt bij verzoeker. (stuk 7) Verzoeker heeft dan ook grote nood aan een internationale beschermingsstatus.

Uit de psychologische analyses van meerdere dokters blijkt dat bij verzoeker een effectieve vrees bestaat om terug te moeten keren naar Afghanistan.

[...] (stuk 8)

Gelet op het feit dat verzoeker meerdere stukken toevoegt, dewelke door het CGVS in aanmerking hadden moeten genomen worden, en waarvan de geloofwaardigheid niet in twijfel kan worden getrokken, dient hierbij rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de asielaanvraag.

Wanneer een asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem bijgevolg het voordeel van de twijfel gegund indien de asielzoeker een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt heeft voorgelegd en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk, niet in strijd met algemeen bekende informatie; de asielzoeker heeft zijn aanvraag zo spoedig mogelijk ingediend en de asielzoeker kan in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd. (art. 48/6 Vreemdelingenwet) Gelet op het feit dat aan deze voorwaarden is voldaan verzoekt Verzoeker de beslissing van CGVS te hervormen en hem als vluchteling te erkennen.

Afghanistan is een land dat te kampen heeft onder frequente gewelddaden. Verzoeker is gevlucht voor de Taliban en ook zijn familie is op de vlucht. Het is in Afghanistan onmogelijk om tegen dergelijke gewelddaden klacht neer te leggen bij de politie. De vader van verzoeker heeft dit geprobeerd, de politie heeft akte genomen van deze klacht en verder zijn er geen verdere stappen ondernomen. Dit wijst op zich al op onvoldoende bescherming van de overheid ten aanzien van verzoeker. Subsidiäre bescherming is dan ook absoluut noodzakelijk.

Uit de internationale rapporten blijkt daarenboven dat het geweld in Afghanistan oplaait, dat de situatie onveiliger is geworden het laatste jaar. Dit wordt ook niet ontkend door het CGVS. (beslissing CGVS, stuk 1, p. 3)

Bovenvermelde middelen zijn ernstig en volstaan voor hervorming van de beslissing."

3.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: zijn taskara (stuk 2), de taskara van zijn vader (stuk 3), een boekje van de politie van zijn vader (stuk 4), een dreigbrief (stuk 5), een klacht bij de politie ingediend door zijn vader (stuk 6), een verklaring van zijn CLB-arts van 19 december 2016 (stuk 7), een verklaring van een psychologe van 14 oktober 2016 (stuk 8), medische verslagen (stuk 9), een bedreiging via Facebookbericht van 27 september 2015 (stuk 10), een verklaring van zijn school van 14 oktober 2016 (stuk 11), de beslissing van de Dienst Voogdij van 22 maart 2016 (stuk 12), de resultaten van het leeftijdsonderzoek voor de Dienst Voogdij (stuk 13) en een vaccinatiekaart (stuk 14).

Per drager brengt verweerder op 21 maart 2017 samen met een aanvullende nota het EASO "Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation" van november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Vluchtelingenstatus

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker de schending aanvoert van *onder andere* artikel 48 *en volgende* van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), kan dit bezwaarlijk worden beschouwd als het op een welomschreven wijze uiteenzetten van een rechtsmiddel vermits de woorden "onder andere" en "en volgende" geenszins toelaten welke rechtsregels of rechtsbeginselen verzoeker precies geschonden acht.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden minderjarigheid, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid en aan de

bewijswaarde van de voor zijn identiteit voorgelegde stavingsstukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoeker en zijn familie met de taliban gelet op (a) het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader, die twintig jaar geleden lid was van de Afghaanse politie, door de taliban zou worden gevraagd om een militaire opleiding te verzorgen voor talibanleden, (b) verzoekers vage verklaringen over de bedreigingen aan zijn vader, (c) het feit dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er slechts uitzonderlijk sprake is van gedwongen rekrutering door de taliban zodat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, die niet afkomstig is uit een gebied dat onder de controle staat van de taliban, zou worden bedreigd teneinde zich bij de taliban aan te sluiten, (d) het feit dat verzoeker slechts enkele dagen voor zijn vertrek op Facebook bedreigingen zou hebben geuit aan het adres van de taliban, terwijl tevens blijkt dat hij zelf niet goed meer wist waar hij zich bevond toen hij deze bedreigingen op Facebook plaatste, (e) de ongeloofwaardigheid van de wijze waarop verzoeker zou zijn kunnen ontsnappen op het moment dat de taliban zijn huis aanvielen, en (f) het feit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen informatie heeft over de actuele verblijfplaats(en) van zijn familie, en (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, daar waar verzoeker stelt: "**Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat: [...]**", de *in casu* bestreden beslissing werd genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en dus geenszins door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ).

Verder kan verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 11). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) staat de beslissing van de Dienst Voogdij dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Het loutere feit dat de woorden "met een redelijke zekerheid" worden gebruikt, doet hieraan geen afbreuk aangezien verzoeker in geheel nalaat *in concreto* en op een geloofwaardige wijze aan te tonen dat hij wel degelijk minderjarig is. Het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog steeds vasthoudt aan zijn reeds ongeloofwaardig geachte geboortedatum, toont dan ook aan dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde taskara, het schoolrapport en de vaccinatiekaart (verzoekschrift, stukken 2 en 14 en map 'Documenten' in het administratief dossier).

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker een verkeerde dan wel een onvolledige lezing maakt van de bestreden beslissing waar hij stelt dat verweerder hem de vluchtelingenstatus heeft geweigerd omdat hij geen weet heeft van de verblijfplaats van zijn ouders en omdat zijn stukken vervalst zouden zijn omdat er in Afghanistan veel corruptie voorkomt. Er dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. In de bestreden beslissing wordt immers terecht opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van verzoeker en zijn familie met de taliban omwille van (a) het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader, die twintig jaar geleden lid was van de Afghaanse politie, door de taliban zou worden gevraagd om een militaire opleiding te verzorgen voor talibanleden, (b) verzoekers vage verklaringen over de bedreigingen aan zijn vader, (c) het feit dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er slechts uitzonderlijk sprake is van gedwongen rekrutering door de taliban zodat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, die niet afkomstig is uit een gebied dat onder de controle staat van de taliban, zou worden bedreigd teneinde zich bij de taliban aan te sluiten, (d) het feit dat verzoeker slechts enkele dagen voor zijn vertrek op Facebook bedreigingen zou hebben geuit aan het adres van de taliban, terwijl tevens blijkt dat hij zelf niet goed meer wist waar hij zich bevond toen hij deze bedreigingen op Facebook plaatste, (e) de ongeloofwaardigheid van de wijze waarop verzoeker

zou zijn kunnen ontsnappen op het moment dat de taliban zijn huis aanvielen, en (f) het feit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen informatie heeft over de actuele verblijfplaats(en) van zijn familie. Behalve dit laatste (punt (f)), voort verzoeker tegen deze motieven geen enkel inhoudelijk verweer. Bijgevolg worden deze motieven als vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt. Waar verzoeker erop wijst dat de neef van zijn vader een actief lid is van de taliban, zodat deze op de hoogte zou zijn van zijn eventuele terugkeer naar Afghanistan, hetgeen het risico in zijn hoofde “*exponentieel*” verhoogt, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat zijn vader met deze neef onderhandelde over een eventuele vergoeding indien verzoeker de taliban zou vervoegen (gehoorverslag CGVS, p. 10-11), zodat op zich niet kan worden ingezien, temeer gelet op het voorgaande, waarom deze neef verzoeker alsnog naar het leven zou staan.

Wat betreft het feit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de actuele verblijfplaats(en) van zijn familie niet kent, meent verzoeker dat hieruit niet kan worden afgeleid dat er zich geen bedreiging voordoet in zijn land van herkomst. Hierbij verliest verzoeker evenwel uit het oog dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Dit klemt des te meer daar ook uit de getuigenis van de CLB-arts (verzoekschrift, stuk 7) blijkt dat verzoeker nog steeds contact heeft met zijn familie. Dat deze contacten moeilijk verlopen en dat de contacten de laatste vier maanden zouden zijn verminderd, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker informeert naar de actuele verblijfplaats van zijn familie en het verdere verloop van zijn voorgehouden problemen, *quod non in casu*. Voorts blijkt nergens uit de door verzoeker op de DVZ afgelegde verklaringen dat hij enkel de “normale verblijfplaats” van zijn familieleden zou hebben opgegeven. Ook tijdens zijn gehoor op het CGVS maakte verzoeker hiervan geen enkele melding wanneer hij met zijn verklaringen op de DVZ dienaangaande werd geconfronteerd (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het betreft dan ook niet meer dan een loutere *post factum*-verklaring, die bovendien op zich geenszins afbreuk doet aan de overige pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers weigering om de actuele verblijfplaats(en) van zijn familie mee te delen. Voorts wordt nergens in de bestreden beslissing gesuggereerd dat verzoeker “open en bloot” op Facebook naar de verblijfplaats van zijn familieleden dient te informeren; er kan immers niet worden ingezien waarom dit niet via een privébericht zou kunnen.

Vervolgens dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt aangaande de door verzoeker aan het CGVS voorgelegde documenten (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier):

“De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te wijzigen. Uw taskara, het schoolrapport en uw vaccinatiekaart dienen uw beweerde minderjarigheid te bevestigen en blijken bijgevolg weinig geloofwaardige stukken. Wat dit betreft, moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. De vaststelling dat u komt aanzetten met de originele taskara van uw vader en dat hij dit identiteitsdocument blijkbaar niet nodig heeft, bevestigt het relatieve karakter van deze documenten. De dreigbrief en de petitiebrief die aan het district gericht werd, kunnen uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. De DVD die u heeft afgegeven, blijkt onleesbaar. Wat betreft het audiofragment dat hierop zou staan en dat moet bewijzen dat u telefonisch bedreigd werd, dient te worden opgemerkt dat eender wie dit kan hebben ingesproken. De print van de bedreigingen die u op Facebook zou hebben gekregen, overtuigt evenmin. Opnieuw kan worden opgemerkt dat eender wie een profiel kan aanmaken en dergelijke zaken kan posten. De vaststelling dat u deze bedreigingen voor de aanval van 10 augustus 2015 situeert terwijl deze in

werkelijkheid op 27 september 2015 gepost werden (CGVS, p.13), bevestigt overigens eens te meer het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag.

De medische documenten tonen aan dat u zowel fysieke (nierproblemen) als mentale klachten (slaapstoornissen, huiltanden, suïcidedachten, angstklachten) heeft. Wat dit betreft, merkt het CGVS op dat u niet heeft aangetoond dat deze problemen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische klachten dient u zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure."

Uit het hiervoor geciteerde blijkt dat wel degelijk rekening worden gehouden met de voorgelegde DVD. Het feit dat verzoeker het onwaarschijnlijk acht dat deze DVZ onleesbaar is, toont op zich niet aan dat deze DVD wél leesbaar zou zijn. Er kan niet worden ingezien waarom verweerder dit zou stellen indien dit niet de waarheid zou zijn. Immers zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Voorts weerhield niets verzoeker ervan deze DVZ nogmaals voor te leggen in het kader van onderhavig beroepsprocedure, doch hij liet na dit te doen. Overigens toont verzoeker niet aan op welke wijze de videofragmenten op deze DVD over incidenten in Paghman (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 6) alsnog zijn asielrelaas aannemelijk zouden kunnen maken. Betreffende de erop vervatte audiofragmenten wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat deze door gelijk wie kunnen worden gemaakt. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar "*het KB van 3 juni 2003*", kan niet worden ingezien waar verzoeker het over heeft.

Waar verzoeker verder aanvoert dat uit het feit dat uit het loutere feit dat er in Afghanistan een hoge mate van corruptie heerst niet kan worden afgeleid dat al zijn stukken vals zijn, dient er opnieuw op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad ("*RvV 8 januari 2015, www.rvv.be*"), dient er vooreerst op gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentenwerking en ieder dossier wordt individueel beoordeeld. Bovendien kan uit de weergave "*RvV 8 januari 2015, www.rvv.be*" niet worden afgeleid over welke rechtspraak van de Raad verzoeker het precies heeft, temeer daar de vermelde website betrekking heeft op de wielervedstrijd van de Ronde van Vlaanderen. Wat betreft de taskara van zijn vader, dient opgemerkt dat het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots stelt dat het om een kleurenkopie gaat, terwijl hij hiervan tijdens zijn gehoor op het CGVS geen enkele melding maakte (gehoorverslag CGVS, p. 4), eens te meer afbreuk doet aan de bewijswaarde van dit document. Overigens dient erop gewezen dat, in zoverre het effectief om een kleurenkopie zou gaan, de bewijswaarde ervan hoe dan ook slechts relatief is, gelet op het feit dat kopieën door middel van allerlei knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn.

Verder dient opgemerkt dat het louter opnieuw bijbrengen van verzoekers taskara, van deze van zijn vader, van het boekje van zijn vader van bij de politie, van de dreigbrief, van de klacht bij de politie, van de verklaring van een psychologe van 14 oktober 2016, van de Facebookbedreigingen, van de beslissing van de Dienst Voogdij en het bijhorend medisch onderzoek en van de vaccinatiekaart (verzoekschrift, stukken 2-6, 8, 10 en 12-14) op zich evenmin afbreuk doet aan de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande. De verklaring van de CLB-arts van 19 december 2016 (verzoekschrift, stuk 7) kwam hoger reeds aan bod. De medische verslagen (verzoekschrift, stuk 9) bevestigen verzoekers nierproblemen, doch deze hebben geen verband met het aangehaalde asielrelaas. Verder blijkt verzoeker te kampen met psychische/psychologische problemen die zijn gelinkt aan zijn asielprocedure. Er dient bovendien op gewezen dat een medisch/psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen/psychologische problemen werden opgelopen. De arts/psycholoog doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts/psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen/problemen. Een arts/psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze

feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen/problemen werden opgelopen. De verklaring van zijn school (verzoekschrift, stuk 11) bevat geen enkel element dat zijn asielrelaas alsnog geloofwaardig zou kunnen maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken maar verwijst enkel naar enkele filmpjes die u van het internet haalde, die op de onleesbare DVD zouden staan en waaruit moet blijken dat er enkele incidenten (een aanval op een school, een geval van seksueel misbruik en de arrestatie van enkele Daesh leden) waren in Paghman. Dat u in geval van terugkeer naar Paghman een reëel risico loopt, wordt hiermee niet aangetoond.”

Uit de door verweerder bij aanvullende nota bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse heden nog steeds correct is. Verzoeker wijst er in onderhavig verzoekschrift op dat het geweld in Afghanistan oplaait en dat de situatie er onveilig is geworden, doch naast het feit dat deze opmerkingen geen betrekkingen hebben op de specifieke situatie in de provincie Kabul, brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER